

"O vaxt mənə üç iş təklifi gəlmişdi. Təklifləri dəyərləndirərkən hər üç qurumun iş mühitilə tanış oldum. İxtisasımla bağlı olduğum üçün buranı seçdim. Hər dəfə kirləşirəm ki, nə yaxşı düzgün seçim etmişəm. Çünki cəmiyyətə az da olsa, fayda verə biləcəyim ən uğurlu yer məhz bura idi. Necə deyirlər, burada özümü öz qabımda hiss edirəm".

Bu sözləri bizimlə söhbətində Dini Qurumlarla İş üzrə Dövlət Komitəsinin (DQDK) sədr müavini Gündüz İsmayılov söylədi.

- Təhsiliniz ilahiyat üzrə olsa da, tələblik illərində özünüzü jurnalistikada tapmışınız. Maraqlıdır, bu yol necə açıldı?

tuallaşır. Görünən budur ki, proses davam edəcək. İş ondadır ki, dini öz mahiyyətindən uzaqlaşdırır, təhdid alətinə çevirmək istəyirlər. Bir vaxtlar bizi etnik zəmində bölmək istəyənlər, indi məzhəb zəmində parçalamağa çalışır. Bir sözlə, Azərbaycana qarşı bölücülük siyasətinin mahiyyəti yox, forması, taktikası dəyişib. Hətta düşmənlərimiz də dəyişməyib, elə həmənkilərdir. Təsəvvür edin, belə bir dövrdə ölkədə az qala hər beş nəfərdən dördünün dini bilikləri ya yoxdur, ya da səhvidir. Bu cür dini mühit işimizi bir az da çətinləşdirir. Bir tərəfdən həmin təhdidlərlə mübarizə aparırıq, digər tərəfdən dini maarifçilik işi görürük. Bütün bu işlərə kompleks yanaşırıq.

- İşdən kənar dini müzakirələrə reaksiyanız necə olur?

- İki mövzu var ki, onlar barədə da-

larla" bağlıdır (Gülür). Zarafat bir yana, amma doğrudan da, gün ərzində din, radikalizm, xurafat, tolerantlıq, multikulturalizmdən saatlarla ya danışmalı, ya da yazmalı oluruq. Bəzən işdə əməkdaşlar zarafat edirlər ki, din məsələləri yatanda da bizdən əl çəkmir, yuxularımız da dini mövzularda olur.

- Fəaliyyətiniz dövründə yadda qalan maraqlı hadisə olubmu?

- Müəllimlərimə çox şey borcluyam. İmkan tapanda, yolum düşəndə dünyasını dəyişmiş müəllimlərimin də qəbrini ziyarət edirəm. Bir dəfə müəllimimin məzarı üstə "Fatihe" oxuyurdum. Orta yaşlı bir nəfər yaxınlaşdı. Xahiş elədi ki, onun yaxını üçün də dua oxuyum. Mən də xahişini yerə salmadım. Axırda mənə pul uzatdı. Təbii ki, almadım. Məni yuxarıdan aşağı süzdü, sonra dedi, "biz tərəfin mollasına oxşamırsan, olmaya vahhabi mollasısan?"

- Jurnalistikadan gədən şəxslərdən cavab ala bilməyəndə jurnalistlər daha tez inciyirlər. Bir növ uman yerdən küsürlər. Jurnalistlərin sizdən narazı qaldıqları məqam olubmu?

- Mətbuatda çalışarkən daha çox mətbuat xidmətlərini qınayırdım. İndi onları başa düşürəm. Buna baxmayaraq, mənə görə haqlı tərəf həmişə mətbuatdır. Bəzən jurnalist işin elə vaxtında zəng vurur ki, həmin an telefonu aç bilmirsən və bəzən buna görə inciyirlər. Hər dəfə mənə qınayırlar ki, "Gündüz mətbuatdan çıxıb, ancaq bizim sualımıza cavab vermir". Jurnalistlər birbaşa mənə müraciət edəndə xahiş edirəm ki, axşam yeddindən sonra zəng vursunlar. Çünki öz işimi kənara qoyub jurnalistlərin suallarına cavab verə bilmərəm. Yalnız işdən sonra imkan tapa bilərəm.

- Belə başa düşdüm ki, işiniz çox olur. Maraqlıdır, işdən vaxt tapıb, ailəyə zaman ayıra bilərsiniz? Sizin tərəfinizdə hansı daha ağır gəlir?

- Gündümün böyük hissəsi işdə keçir. Ailəmə istədiyim qədər vaxt ayıra bilmirəm. Buna görə tez-tez şikayətlər eşidirəm. İşlədiyim müddətdə harasa getmək üçün məzuniyyət götürməmişəm. Ümumiyyətlə, bayram günləri istisna olmaqla iki gün dalbadal evdə qaldığımı xatırlamıram. Uşaqlara söz verməmişəm ki, sizi İstanbula aparacağam, amma indiye kimi onları Qırmızı Körpüdə o tərəfə keçirə bilməmişəm (gülür). Əvəzində Azərbaycan rayonlarına gəzdirmişəm. Hətta Tərtər, Horadiz, Ağdam, Ağcabədi, Beyləqan, Coçuq Mərcanlı, Daşkəsən, Qazax, Tovuz, bir sözlə, bütün cəbhə boyu rayonlarda olmuşuq. Ölkədə Zərdab, Astara, bir də Naxçıvan qalıb. Övladlarına demişəm ki, Azərbaycana gəzib qurtarandan sonra xaricə gedəcəyik.

- Həyat yoldaşınızla, çalışdığınız qəzetdə tanış olmusunuz. Xanımınız da mətbuatdan uzaqlaşdı?

- Bir yerdə işləmişik. O vaxt zarafatla deyirdim ki, mətbuata sənə görə gəlmişəm. İxtisasca müəllim olsa da, qəzetdə korrektor işləyirdi. Ailə qurduqdan sonra işdən çıxdı. Amma "korrektorluq karyerasına" son qoymayıb, ailə işlərini "korrekte" edir.

- Övladlarınızın tərbiyəsində nəyi əsas götürürsünüz? Sizə baxıb onlar da jurnalist olmaq istəyir, yoxsa bu sahəyə maraqları yoxdur?

- İki oğlum var, ikisi də məktəblidir. Böyük oğlum Oğuz mənə kimi zəif görür. Bəzən göz həkimini, bəzən də futbolçu olmaq istəyir. Oğuzla arada "dərdləşirik". Zarafatla deyirəm ki, istəyirsən lap mənim kimi ilahiyatçı ol, öz işini, qarışmayacam, amma hansı peşəni seçirsən-seç, çalış, adam ol.

Kiçik oğlum Fateh isə hələ birinci sinfə gedir. Evə çatan kimi soruşur ki, ata, yorulmusan? Yorulmamısan, gülüşək. Hər dəfə gülüşəndə, ya da dalaşanda Oğuzu "Türkiyə", özünü "Azərbaycan", mənə isə zorla "erməni" edir. Axırda da ikisi birləşib "erməni döyürlər".

Biz gələcəyimizin yalnız 30 faizini planlaşdırırıq. Yerdə qalanı qismətdir. Amma çalışıram övladlarıma yaxşı təhsil verim. Bu işlə daha çox həyat yoldaşım məşğul olur. Uşaq vaxtı pianino çalmaq, şahmata getmək arzumu olub. Ancaq müxtəlif səbəblərdən gerçəkləşdirə bilməmişəm. Mənim əvəzime indi uşaqlar bunu edir. Bir dəfə Oğuz dedi ki, ata, özünün reallaşdırma bilmədiyini arzularını mənə yükəyirsən. Uşaq olsa da, gördüm düz deyir. Görünür, uşaqları çox da sıxmaq lazım deyilmiş.

"Mətbuata çox şey borcluyam"

Gündüz İsmayılov: "Bir dəfə oğlum dedi ki, ata, özünün reallaşdırma bilmədiyini arzularını mənə yükəyirsən"

Şəbnəm Mehdizadə

- Qərribə səslənsə də, hələ də özümü axtarıram. Çünki insanın yaradılışı, mahiyyəti budur. Belkə də insan özünü tapacağı təqdirdə həyatın mənası qalmaz. Düzü, heç zaman özümü jurnalist hesab etməmişəm. Həmişə demişəm ki, mən "525-ci qəzet"də müxbir, daha sonra şöbə müdiri olmuşam. Jurnalist təhsilim yoxdur. Bakı Dövlət Universitetinin İlahiyat fakültəsini bitirmişəm. İkinci ali təhsilimi Prezident yanında Dövlət İdarəçilik Akademiyasında almışam. Həm də Milli Elmlər Akademiyasının Əlyazmalar İnstitutunun əyani aspiranturasında oxumuşam. Qısa, nə vaxtsa jurnalist olduğumu iddia etməmişəm. Yoxsa, əsl jurnalistlərə hörmətsizlik etmiş olardım. Sadəcə, təhsil aldığım dövrdə mətbuatda işləmək imkanım var idi, mən də bu imkandan yararlandım. Başqa sözlə, mənə mətbuata ehtiyac gətirmişdi.

- Keçmiş iş yoldaşlarınız deyirlər ki, "Gündüz, müxbir olarkən diktofondan istifadə etməzdən, bütün müsahibələriniz adətən yadında saxlayırdı".

- Bəzi hallarda diktofondan istifadə etmişəm, amma onunla aram o qədər də yaxşı olmayıb. Səbəbini bilmirəm, daha doğrusu, bu haqda düşünməmişəm. Ancaq qəbul edirəm ki, bu, müxbir üçün yaxşı hal deyil, heç kime də tövsiyə etmirəm. Ola bilsin, bu, mənim müsaibə götürdüyüm şəxsləri yaxşı tanımağım-dan irəli gəlirdi. Çünki əsasən siyasətdən yazırdım, bu sahədəki adamları isə əla tanıyırdım. Müsaibələrimin əksəriyyətinin nəinki siyasi mövqeyinə, hətta intellektinə, dünya görüşünə, həyat tərzinə, mimikalarına belə bələd idim. Onların istənilən mövzu ilə bağlı nəyi necə deyəcəklərini təxmini bilirdim. Ona görə də müsahibə götürmək mənə asan idi. Yəqin, buna görə diktofona ciddi ehtiyacım olmayıb. Bu həm də yaddaşıma olan güvənimdən irəli gəlib. Həmin vaxt yaddaşıma söz ola bilməzdi.

- Karyeraya qəzetçilik məktəbi ilə başlamaq sizə nə öyrətdi?

- 13 ildir Dini Qurumlarla İş üzrə Dövlət Komitəsindəyəm. Qısa müddətdə məsləhətçi, daha sonra şöbə müdiri oldum. 2011-ci ildən

isə sədr müaviniyəm. Dövlət qulluğunda irəli çəkilməyimdə mətbuatın böyük rolu olub. Çünki mənə eyni vaxtda dövlət qulluğuna gəlmiş həmkarlarımla müqayisədə bir addım öndə idim. Onlardan fərqli olaraq yazmağı bacarırdım, ölkədə, beynəlxalq aləmdə gedən prosesləri yaxından izləyirdim. Bir sözlə, mətbuata çox şey borcluyam. Dünyagörüşümün, yazı yazmaq, insanlarla ünsiyyət qurmaq qabiliyyətimin, hətta vətəndaş mövqeyimin formalaşmasında mətbuatın, xüsusilə "525-ci qəzet"in əvəzsiz rolu olub. Bəzən təhsil aldığım yerləri sadalayanda yarı ciddi, yarı zarafat deyirəm ki, "525"nin məktəbini də bitirmişəm.

- Texnologiyanın inkişafı artıq jurnalistikada yeni mərhələ açdı. Bəs siz necə düşünürsünüz, hər kəs jurnalist ola bilər, yoxsa bunun üçün xüsusi istedad tələb olunur?

- Məncə, hər kəs jurnalist ola bilər. Bu iş istedad tələb edir. Amma tək istedad yetərli deyil, təhsil, mütaliə də vacibdir. Hamı din xadimi, mühəndis, həkim, bəstəkar ola bilər? Yox! Deməli, hər kəs də jurnalist ola bilməz. Bu faktı, müzakirə mövzusu deyil. Səmimi deyirəm, eger mənə o keyfiyyətlərin hamısı olsaydı, ilahiyatçı yox, jurnalist olardım.

- Sizcə, bu gün jurnalistikanın və jurnalistlərin əsas çətinliyi nədir?

- Mənə elə gəlir, bu gün jurnalistikanın ən çətin tərəfi daha çox maddiyyatla bağlıdır. Çünki ünsiyyətə olduqcu keçmiş həmkarlarımdan bu barədə tez-tez giley-güzar eşidirəm. Amma etiraf edirəm ki, mətbuatda çalışdığım 8 ilə yaxın dövrdə həddən artıq istedadlı insan gördüm. O vaxt indiki adını unuduğum birindən belə bir fikir eşitmişdim: "Azərbaycan jurnalistikası istedadlı qəbiristanlığıdır". Onda düşündüm ki, sətərsiz olsa da, həqiqətə yaxın fikirdir. Artıq 13 il keçib. İndi nə deməkdə çətinlik çəkirəm. Yenə də o fikirdəyəm ki, ölkədəki istedadlı, intellektual, vətənpərvər insanların böyük bir qismi mətbuatda çalışır.

- Müxbirlik üçün darıxdığınız vaxtlar olubmu?

- Mənə görə, jurnalistika şəərəfli peşədir. Çünki sözlə işləmək müqəddəs missiyadır. Bəzən elə məqam olur, "kaş indi qəzetdə işləyirdim" deyirəm. Öz sahədəki bəzi hadisələrə müxbir gözü ilə baxanda, fikirləşirəm ki, heyf, belə materiallardan, yaxşı xəbər hazırlamaq olardı.

- Din cəmiyyətə hər zaman həssas məsələ olub. İndiki dövrdə isə bu həssaslıq daha da artıb. Belə bir dövrdə Dini Komitədə işləmək nə dərəcədə çətindir?

- İndiki dövrdə Dini Komitədə işləmək həm çətin, həm də məsuliyyətlidir. Ona görə ki, ölkəmizdə, dünyada dinlə bağlı məsələlər getdikcə daha da ak-

